

RONDAIES

MALLORQUINES

DEL BINITRUI AMB AJUDA DEN JORDI DES RACÓ

TOM XXV

(c) Grup d'esplai Binitrui
Plaça de l'església 22.
07350 Binissalem
<https://www.binitrui.org/25anys>

Pendent de revisar i imprimir.

LA RONDALLA DEL BINITRUI ¹

Això era un grup de joves i joves amics tots ells, a qui els agradava fer trulls i sempre en tenien qualque un d'engirgolat. A tots ells els agradava anar d'excursió, d'acampada i de campament. N'hi havia d'esburbats i de més condrets, però tots ells bons al·lots i faners.

I així com anava la cosa, un dia s'esdevingué que acabant una tasca, en decidiren arrambar una altra. I vet aquí que tris-tras tris-tras, la cosa va anar endavant i fa vint-i cinc anys va néixer el Binitrui. A aquest grup, s'hi anà ajuntant gent i gent fins que en un no res van ser més d'un centenar entre nins i monitors que, dissabte a dissabte, feien coses i s'ho passàven bé.

Com a Binitrui, la primera acampada va ser a Moscari. D'aquella acampada tots aquests monitors recorden que en César va ser el primer en adormir-se. De Moscari també, encara que de diferents anys, n'hi ha que se'n recorden de més coses. Digau-li a en Jordi que va pegar amb el seu Seat Panda a una paret i en va tomar un bocí. I als monitors que, amb ell, la setmana següent van haver d'anar a tornar-la a aixecar. Alguns també recordaran els jocs al camp de futbol abans de la paella del Gran Boom. No tan bon record deu tenir en Llorenç, que un dematí a hora de berenar va quedar ben escaldat de cafè. I qui tampoc té bon record, no pes mal

¹ La me contaren monitors i amics del Binitrui.

que se va fer sinó perquè no va sopar va ser n'Aina, que li van rebentar dos tassons de vidre quan encaientia aigua per fer-se un Yatekomo.

A més de paelles i cafè, que segur que algú dirà "no sabeu fer res més que paelles, podrieu variar una mica" els monitors sempre han estat bons cuiners o ho han intentat. Sa sopeta de brou un vespre fred d'hivern sempre queia bé, però no li feia tanta gràcia a na Joana, quan havia de fer sopa de brou un migdia d'agost a un campament d'estiu a sa Colònia de Sant Jordi. Quan la cuina és petita, a vegades hi ha hagut algun incidència, però sempre s'ha solucionat fent els plats dels monitors més petits. Tan petits com un dia que hi havia arròs a la cubana i els monitors es van haver de repartir els ous estrellats. I és que aquell dia posant els ous fregits a una palangana, d'això que hi poses una mica de paper al davall perquè no tenguin tant d'oli, vas i poses la palangana massa a prop del foc, el paper s'encén i el reflexe per apagar-ho és tirar-ho tot per enterra. Per menjar per enterra, aquell dia que una guarda de monitors novells, va tenir els macarrons cuits a dalt de Santa Llúcia però el colador el van deixar a Binissalem. I com ho farem? -va pensar un.- Idò ara ho voràs -va dir l'altre-. I sense pensar-ho posa l'olla de costat a damunt una paret seca i amb la tapadora agafada de l'altre mà fent de colador, comença a trabucar els macarrons. Tot bé fins que baf, aigua calenta i el monitor que es crema i amolla. I ja podeu endevinar, que hi va haver macarrons baix de la paret. I heu de creure i pensar, i pensar i creure que al Binitrui no només hi ha menjar tot el dia, s'hi han fet i es preparen més coses com tallers, excursions i acampades.

Bé, a alguna excursió era més típic berenar que caminar. Conten que anant al Puig de Maria, hi va haver gent que va berenar quatre vegades!

Moltes vegades, s'ha preparat una cosa i en surt una altra. Na Catalina vos pot contar aquella vetllada a sa Torrentera de Sencelles, que ella estava fermada a un arbre i, nins i monitors vam estar una hora a poder acabar la prova per desfermar-la i va quedar tota l'estona sense poder-se moure. Però no només passen als monitors d'ara; en Pepe i en Tomeu, clavant una estanteria a la sala del material que teníem a Sa Graduada, va foradar tant que veien al veïnat. No com les estanteries d'ara, que estan aferrades amb saliva i quan hi encastellam coses a damunt es desclaven i cau tot enterra. I quin bot que va pegar n'Antònia del susto que se'n va endur!

Suposam que tampoc ho tenien plantejat ni el revisor ni el conductor del tren el dia que vam fer aturar un tren. Resulta que tornàvem d'excursió de Palma quan a un dels nins li van venir moltes ganes de fer pipí. El tren es va aturar a Santa Maria i aquest nin va partir a córrer a cercar un bany per l'estació. I allà estaven els monitors, uns corrent darrere el que tenia pipí i altres suplicant que el tren esperàs a partir un momentet de no res.

Tampoc va sortir com estava planejat, aquell any a la Victòria, que en Xisco feia de marcianito i els nins l'encalçaven a les fosques, i va travelar amb un arbre i va caure ell i els nins que l'encalçaven. I també a la Victòria, que a una de les bodes de

campament na Margalida no es va voler casar i va partir corrent i quasi l'hem de baixar d'un pi.

Però no només passen coses als monitors, a més d'un nin també els hem hagut de baixar de roques, ametllers i garrovers. N'hi va haver un, que va caure una vegada i no es va tornar a enfilat mai més del susto que duia. Resulta que estava ben enfilat i en Pepe intentava que baixàs de l'arbre i ell no volia. Fins que va passar, va caure i es va pegar una paperina que tot van ser cops, bonys i rascades. Aquest nin, es va posar a cridar a la desesperada: -Pepe! Que me he muerto del golpe! Que hago ahora? Pepe! Que me he muerto! I és que a vegades, no sabem si hi ha nins o cabretes apuntades al Binitrui.

I cabres, encara que no estiguin apuntades al Binitrui, també n'hem tengudes unes quantes que ens han visitat. Una la vam trobar dins les dutxes a un campament d'estiu; una altra que volia ser amiga de n'Alexandra i l'encalçava per s'Olivaret i n'hi ha que diuen haver trobat cabres i xots amb els ulls vermells el vespre.

Les cabanyes sempre han estat de moda i com més originals millor. N'hi va haver una que no era feta de branques davall un arbre, que tenia fonaments i teulada. Que si t'atures a pensar, no era ben bé una cabanya, era un forn de llenya i el nin que hi va entrar, en va sortir ben mascarar.

Anar brut, a vegades també és divertit. Perquè a les gimcanes brutes, sempre ens ho hem passat molt bé, nins i monitors.

És divertit ficar-se dins una bassa de fang, reventar globus amb espuma d'afeitar, tirar-se globus d'aigua amb pintura... I també ho és, almenys per qui ho fa, esquitar als participants de ketchup i maionesa. Però no ho va ser per na Paula i na Catalineta, aquell any que els van ficar el cap dins farina amb aigua i vam haver de córrer perquè duguessin sabó i tovalloles per poder-se dutxar i rentar-se el cap.

Però no sempre feim desastres així, a vegades també els feim intentant fer net. Perquè encara que no ho sembli, el mistol és perillós i no hauria d'estar en mans de segons qui. A qui se li podria ocórrer posar una rentadora amb mistol? Idò no ho faceu perquè fa sabonera i més sabonera i encara més sabonera. I s'acaba amb la cuina que pareix la festa de l'escuma de Sant Jaume. I el mistol amb aigua patina i ho sabem. Ho sabem perquè alguna vegada, alguna prova ha estat tirar-se per un tobogan ensabonat, però també quan una vegada ens va trabucar un poal ple d'aigua i mistol que havíem emprat per fer bimbolles per l'escala i vam estar més d'una hora fregant i intentant eixugar el percal. Que si un s'atura a pensar, potser el problema no és del mistol, sinó dels Tonis i de n'Antònia que són un poc travats. Però ja se sap, de Tonis i d'Ases, n'hi ha a totes les cases!

A vegades, coses molt simples es fan complicades perquè qui podria ser que inventàs les dutxes amb dos grifons? Na Nena va haver de demanar com funcionaven perquè no li venia gens d'aigua. Anar net és important i no només té problemes na Nena, tots els monitors hem de jugar a "A la recerca del xampú perdut" a hora de la dutxa, un joc amb moltes variants perquè sempre algú perd el sabó, el xampú, la tovallola o la muda neta. Per això s'insisteix tant en què les coses han d'anar marcades! Perquè després passa que dos monitors duen els mateixos calçons blancs de Ca sa Massat i quan se'ls han de posar, no saben de qui és quin.

quina vergonya que fa això d'haver-se de dutxar i canviar amb altre gent. Tothom té cul i tothom té por que li vegin! No

sé si haurem de posar al llistat de material tovalloles més grosses perquè tothom es pugui embolicar bé. Però això no sempre ha estat així; fa uns anys, quan anàvem a la platja, els més grandolassos es ficaven dins la mar, es llevaven els banyadors i els movien com si fos una bandera. I quan tenien l'atenció de tota la platja, ho podeu endevinar, mostraven el cul!

A hora de dormir amb els amics, el que realment importa menys és dormir. És seguir passant-ho bé fins que la son ens guanya o fins que els monitors s'enfaden perquè no poden dormir. I no deixar dormir als monitors pot tenir diferents conseqüències. Si hi havia un grup que no deixàs dormir n'Ivan, ell i el grup anaven a córrer una estona fins que fessin silenci. Altres monitors, feien canviar d'habitació o de tenda als que no deixaven dormir i els enviaven a dormir amb els monitors. Tant si l'habitació era de 5 com de 20, era l'habitació dels monitors, dels monitors que roncaven. I el que no volia fer silenci d'hora, havia de passar la nit a aquella habitació.

D'aquell temps a ara, aquells nins han tornat jovençans i alguns d'ells han passat a ser monitors. D'aquells monitors, colcuns d'ells ja són casats i amb nins que han començat a l'esplai. I si no vos ho creis, ho anau a cercar. Amén.

**GRUP D'ESPLAI
BINIRUI**